

ပန်းကျီးပွင့်

စာအုပ်တိုက်

ပဒေသာ

မှတ်စာငိုသံ

မှင်စာငိုသံ

အပိုင်း (၁)

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်းရှိ ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုရဲ့
စင်ဝင်အောက်ဝယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဟာ ခရီးဆောင်အိတ်ကို
ကားပေါ်တင်လိုက်ရင်း...

``ကိုမောင်ရေ... အပြင်ထွက်လာပါဦး၊ ဒီမှာ မိန်းမက
ခရီးသွားတော့မယ့်ဟာကို၊ မနှုတ်ဆက်တော့ဘူးလား... တကယ်ပါပဲ။

လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

သုံးထပ်တိုက်ကြီးတွင်းက စတိုင်ကျကျ လူကြီးတစ်ဦး ထွက်လာပြီး
မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ခါးကို ဖက်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့... ရွတ်ခနဲ နမ်းရှုပ်လိုက်ပြီး...

``စံပယ်ရယ်... လောကမှာ ကိုယ်အချစ်ဆုံး မိန်းမက
ဒီတစ်ယောက်တည်း ရှိတာပါကွာ၊ တစ်ဦးတည်းသော မိန်းမ ခရီးသွားတာ ကိုယ်က
နှုတ်မဆက်ဘဲ နေပါ့မလား၊ လမ်းခရီးမှာ အဆင်ပြေဖို့ ကိုယ်
ဆုတောင်းပေးတယ်နော်၊ အမြန်ဆုံး ပြန်လာနော် မိန်းမ၊ ကိုယ် သတိရနေမယ်။

ယောက်ျားဖြစ်သူရဲ့ အပြောကြောင့် ဒေါ်စံပယ်အောင်အောင်က
ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်တယ်။

``အမယ်လေး ကိုမောင်ရယ်... အိမ်ထောင်သက်ပဲ ဆယ်မိုးကျော်နေပြီ၊
အဖြစ်သည်းပြမနေစမ်းပါနဲ့၊ စံပယ်က နှစ်ရက်ပဲကြာမှာပါ၊ ကိုမောင်သာ
အပြင်မှာချည်း အချိန်ကုန်မနေနဲ့၊ ကဲ... စံပယ် သွားတော့မယ်နော်။

ဒေါ်စံပယ်အောင်အောင်က ယောက်ျားကို နှုတ်ဆက်ပြီး

ကားပေါ်တက်လိုက်တယ်။

ပြီးမှ... ဦးမောင်မောင်ကျော်က လေကလေးချွန်ပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့တယ်။

အိမ်ထဲရောက်တော့ စားပွဲသုတ်နေတဲ့ အိမ်အကူ မိုးမိုးနား
လျှောက်သွားပြီး တင်ပါးကို ပုတ်လိုက်တယ်။

‘‘ပင်ပန်းနေပြီလား မိုးလေးရဲ့... အအေးဖော်ပေးရမလားဟင်[?] [?]

ဦးမောင်မောင်ကျော်က သူမရဲ့ခါးကို ဖက်ရင်း ပြီတီတီအသံနဲ့
မေးလိုက်တယ်။

မိုးမိုးဆိုတာ ညိုချော ချောတဲ့ အညာသူမလေး။

ဦးမောင်မောင်ကျော်တို့ အိမ်ရောက်တာ ခြောက်လှူပြီ။

ဦးမောင်မောင်ကျော်က မိန်းမလစ်ရင် လစ်သလို သူမနဲ့ နှစ်ပါးခွင်
ဝင်နေကျ။

‘‘ဦးမောင်နော်... အတင့်ရဲမနေနဲ့၊ အပေါ်ထပ်က ဒေါ်ကြီး
ဆင်းလာဦးမယ်[?] [?]

‘‘မလာပါဘူးကွာ၊ ခုချိန်ဆိုရင် သူက တရားမှတ်နေလောက်ပြီ၊ ဒီည
တွေ့ကြရအောင်နော် မိုး[?] [?]

မိုးမိုးက ဦးမောင်မောင်ကျော်ကို မျက်စောင်းခဲ့လိုက်ပြီး..

‘‘ဟွန်း... ဒါမျိုးဆို သိပ်တတ်တာပဲ၊ ဖက်ထားတာ လွှတ်ပါတော့...
အသက်ရှူကျပ်တယ်ရှင်[?] [?]

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ထိုစဉ်မှာပဲ...

‘‘မိုးမိုးရေ... ခဏတက်လာပါဦးဟေ့၊ ဒေါ်ကြီးကို

ဇက်ကြောလာဆွဲပေးစမ်းပါဦး။

ဒေါ်စံပယ်အောင်အောင်ရဲ့ အဒေါ်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဝင်းမြိုင်ရဲ့ အသံကြောင့်
မိုးမိုဟာ ဦးမောင်မောင်ကျော်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲက ထွက်ပြီး အပေါ်ထပ်ကို
ပြေးထွက်သွားတော့တယ်။

* *

အပိုင်း (၂)

လူခြေတိတ်တဲ့ ညအချိန်ရောက်တော့ ဦးမောင်မောင်ကျော်တစ်ယောက်
ဒေါ်ဝင်းမြိုင်ရဲ့ အိပ်ခန်းနား တိတ်တဆိတ် သွားပြီး အကဲခတ်လိုက်တယ်။

အဘွားကြီး ဟောက်သံထွက်အောင် အိပ်နေမှန်းသိတော့မှာ
အောက်ထပ်ကို ခြေသံမကြားအောင် ဆင်းခဲ့တယ်။

မိုးမိုးက သူမရဲ့အခန်းထဲ သနပ်ခါးကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးလူးပြီး
စောင့်စားနေတယ်။

အခန်းတံခါး ဟဟလေး ပွင့်သွားပြီး ဦးမောင်မောင်ကျော် ဝင်လာတယ်။

‘‘ဟာ... တစ်ခန်းလုံး သနပ်ခါးနံ့လေးတွေ မွှေးနေတာပဲ၊ ကိုယ်လေ
မိုးလေးကိုယ်က သနပ်ခါးနံ့လေးကို ဘယ်ရေမွှေးအနံ့နဲ့မှ မလဲနိုင်အောင်
သိပ်ကြိုက်တာပဲကွာ... လာပါဦး မိုးလေးရဲ့။

ဦးမောင်မောင်ကျော်က ထိုသို့ပြောရင်း သူမရဲ့ကိုယ်လေးကို ရင်ခွင်ထဲ
ဆွဲသွင်းလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အိပ်ရာထက် လှဲချလိုက်ပြီး အနမ်းမိုးတွေ ရွာချပစ်လိုက်တယ်။

မိုးမိုးက ဦးမောင်မောင်ကျော်ရဲ့ လက်မောင်းပေါ် ခေါင်းတင်အိပ်ရင်း...

‘‘မိုးတော့ ဦးမောင်နဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေချင်ပြီရှင်၊

ဦးမောင်ပြောတော့ မိုးကို အိမ်တစ်ဆောင် မီးတပြောင်နဲ့ ထားမယ်ဆို၊ ဒီလို
ခိုးချစ်ရတဲ့ဘဝကြီးနဲ့ မနေချင်တော့ဘူး သိလား။[?]

သူမစကားကြောင့် ဦးမောင်မောင်ကျော်ရဲ့ မျက်နှာ ပျက်သွားပြီး...

‘‘ဪ မိုးလေးရယ်... ဦးမောင်လည်း မိုးလေးနဲ့ နေချင်တာပေါ့၊

အချိန်လေးစောင့်ပါဦးကွာ... နော် အချစ်၊ မိုးလေးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ထားချင်လို့ပါကွာ
..

အညာသူမလေး မိုးမိုးတစ်ယောက် ဦးမောင်မောင်ကျော်ရဲ့

စကားချို့လေးတွေအောက် နှစ်မြောပြီး ယုံကြည်သွားတယ်။

တကယ်တော့ ဦးမောင်မောင်ကျော်ဟာ လက်ကြောမတင်းတဲ့လူ

ဖြစ်သလို... မိန်းမဖြစ်သူ ဒေါ်စံပယ်အောင်အောင်ကို ဘယ်တော့မှ လွန်ဆန်ဝံ့တဲ့လူ
မဟုတ်ဘူး။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဒေါ်စံပယ်အောင်အောင်က သားဖွားနဲ့

မီးယပ်အထူးကု ဆရာဝန်မကြီး ဖြစ်သလို၊ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကြွယ်ဝသူလည်း
ဖြစ်တယ်။

အရပ်စကားနဲ့ပြောရရင် ဦးမောင်မောင်ကျော်က မိန်းမထဘီနား

ခိုစားနေသူတစ်ယောက်ပင်။

မိန်းမဖြစ်သူဆီက ငွေကို လက်ဖြန့်တောင်းပြီး အပြင်မှာ

ခြေပုန်းခုတ်ရှုပ်သူဖြစ်သလို အိမ်မှာလည်း အိမ်အကူတွေကို

ခြေတော်တင်တတ်သူတစ်ယောက်ပင်။

သူ့အတွက် ကံကောင်းနေခြင်းက မိန်းမဖြစ်သူက သူ့အလုပ်နဲ့သူ

ရှုပ်နေတဲ့အတွက် လုံးမဝရိပ်မိသေးခြင်းပင်။

မိုးမိုးက ဦးမောင်မောင်ကျော်ရဲ့ ရင်ခွင်ထက် မိန်းမောရင်း...

``ဦးမောင်နော်.... မိုးက ဦးမောင်ကို သိပ်ချစ်မိသွားလို့

ဦးမောင်ပြောသမျှ ယုံကြည်ပေးနေတာ၊ ယုံကြည်လို့ အားလုံး ပုံအပ်ထားတာနော်၊
မိုးကို ရင်ကွဲအောင်လုပ်ရင်တော့ ဦးမောင်ကို လုံးဝခွင့်မလွှတ်ဘူး... သိလား??

လို့ အနုစားလေး ခြိမ်းခြောက်လိုက်တယ်။

ဦးမောင်မောင်ကျော်က တဟဲဟဲရယ်လိုက်ပြီး မိုးမိုးကို တင်းကျပ်စွာ
ဖက်ထားလိုက်တယ်။

ဒီနောက်မှာတော့ သူတို့နှစ်ဦးဟာ တစ်လောကလုံးကို မေ့လျော့ပြီး
အချစ်နယ်လွန်ကြတော့တယ်။

တစ်နာရီကျော်မျှ ကြာတဲ့အခါ ဦးမောင်မောင်ကျော်က
ပူအိုက်လွန်းတဲ့အတွက် ချွေးစီးတွေကို သုတ်လိုက်ပြီး ရေတစ်ခွက်
မော့သောက်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲက ဆေးကတ်လေးထုတ်ပြီး မိုးမိုးကို
တိုက်တယ်။

``အာ.... မသောက်ချင်သေးဘူး ဦးမောင်ရာ၊ ပြီးမှ သောက်မယ်နော် ...
စားပွဲပေါ်တင်ထားလိုက်??

``မဟုတ်ဘူးလေ မိုးလေးရဲ့... ဆေးက ချက်ချင်းသောက်မှ
ပိုကောင်းတာပေါ့၊ သောက်လိုက်ပါကွာ??

``အိပ်ချင်နေပြီ ဦးမောင်ရဲ့၊ ခဏနေ သောက်ပါ့မယ်...
တင်ထားလိုက်ပါ??

ဒီအချိန်မှာပဲ အခန်းပြင်က မီးရောင်တွေ့လိုက်ရတယ်။

``ဒုန်း... ဒုန်း... ဒုန်း??

‘‘ဟဲ့ မိုးမိုး... နင့်အခန်းက စကားပြောသံ ကြားသလိုပဲ၊ နင် ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေတာလဲ ဖွင့်စမ်း...။’’

ဒေါ်ဝင်းမြိုင်ရဲ့ အသံနဲ့ တံခါးခေါက်သံကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး လန့်ဖျပ်သွားတယ်။

မိုးမိုးက အိပ်ရာပေါ်က ပြေးဆင်းရင်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တယ်။

ဦးမောင်မောင်ကျော်က တံခါးဘေး ပုန်းနေတယ်။

‘‘ရှင်... ဒေါ်ကြီး ကျွန်မ အိပ်နေတာလေ၊ ဘာများဖြစ်လို့လဲ ဟင်။’’

ဒေါ်ဝင်းမြိုင်က အခန်းထဲ မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ပြီး....

‘‘ငါ သောက်ရေကုန်လို့ ဆင်းယူတာ၊ ညည်းအခန်းက စကားပြောသံကြားသလိုပဲအဲ့၊ ဘယ်သူနဲ့ ပြောနေတာလဲ။’’

‘‘ဪ... ဒါဆို ကျွန်မ အိပ်ရင်း ယောင်နေတာ ဖြစ်မှာ... တစ်ခါတလေ ဒီလိုပဲ ယောင်တတ်တယ် ဒေါ်ကြီးရဲ့...။’’

‘‘အေး... ဒါဆိုလည်း ပြီးရော။’’

ဒေါ်ဝင်းမြိုင် ထွက်သွားတော့မှ သူမတို့ သက်ပြင်းချလိုက်ကြတယ်။

ဦးမောင်မောင်ကျော်က သူမရဲ့ပါးကို နမ်းရှိုက်ပြီး အိပ်ခန်းထဲက ထွက်သွားတော့တယ်။

ဒီအခါမှ သူမလည်း အိပ်ရာပေါ်ပြန်လှဲအိပ်ပြီး ပင်ပန်းတဲ့အရှိန်နဲ့ အိပ်မောကျသွားတော့တယ်။

* *

‘‘မိုးမိုးရေ... ဒီနေ့ နင့်အစ်မ ပြန်လာမှာနော်၊ ဟင်းတွေကို
သေချာချက်... ပြီးရင် နွားနို့လည်း ကျိုထားလိုက်ဦး၊ ငါ ဟိုဘက်ခြံ
ခဏသွားဦးမယ်ဟေ့။။

‘‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ကြီး.... စိတ်ချပါ၊ အားလုံး သေချာလုပ်ထားပါ့မယ်။။
ဒေါ်ဝင်းမြိုင်က ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်။

မိုးမိုးတစ်ယောက် အိမ်ရှင်မဖြစ်သူ ဒေါ်စံပယ်အောင်အောင်
ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့ဟင်းတွေကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ချက်ပြုတ်လိုက်တယ်။
ထမင်းဟင်းချက်ပြီး နွားနို့ကျိုဖို့ ပြင်နေချိန်မှာပဲ...

‘‘မိုးလေးရေ.... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း။။

နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ အထုပ်တွေ အများကြီး ကိုင်ထားတဲ့
ဦးမောင်မောင်ကျော်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

‘‘ကိုယ် အခုပဲ အပြင်က ပြန်ရောက်တာ၊ မိုးလေးနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့်
အဝတ်တွေရော.. အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတွေပါ ဝယ်လာခဲ့တယ်။။

မိုးမိုးက အထုပ်တွေကို လှမ်းကြည့်ပြီး...

‘‘များလှပါလား ဦးမောင်ရယ်၊ မိုးက အိမ်ထဲ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူပါ၊
ဒီလောက်အများကြီး မလိုပါဘူး၊ ကြည့်ရတာ တန်ဖိုးကြီး ပစ္စည်းတွေကြီးပဲ၊ မိုး
မယူချင်ဘူး။။

‘‘ကျွတ်... မိုးကလည်းကွာ၊ ကိုယ့်မေတ္တာကို စော်ကားလိုက်သလိုပဲ၊
ကိုယ်က မိုးကို တန်ဖိုးထားချစ်တော့ ကိုယ်ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကလည်း
တန်ဖိုးကြီးများပေါ့၊ မရဘူးကွာ... လာ... အကျ...တွေ ဝတ်ပြရမယ်။။

ဦးမောင်မောင်ကျော်က သူမလက်ကို ဆွဲပြီး ခေါ်သွားတယ်။

‘‘မလုပ်ပါနဲ့ ဦးမောင်ရဲ့.... ဒေါ်ကြီး ပြန်လာလို့ တွေ့သွားရင်
မကောင်းပါဘူးရှင်။။

‘‘အာ... သူ ဟိုဘက်ခြံထဲ ဝင်သွားတာ တွေ့သားပဲ၊ တော်ရုံနဲ့
ပြန်မလာသေးဘူး... ပူမနေနဲ့။။

သူမရဲ့ အိပ်ခန်းထဲရောက်တော့ ဦးမောင်မောင်ကျော်က
အဝတ်အထည်တွေကို ဝတ်ကြည့်စေတယ်။ သူမလည်း မငြင်းဆန်ဝံ့ဘဲ
တစ်ထည်ပြီးတစ်ထည် ဝတ်ပြရတယ်။

ဦးမောင်မောင်ကျော်က သူမကို ပြုံးကြည့်ပြီး အဝတ်အစားတွေနဲ့
သိပ်လိုက်ကြောင်း ချီးမွမ်းနေပြန်တယ်။

သူမ အကျ...ပြန်လဲပြီးတဲ့အခါ ဦးမောင်မောင်ကျော်က ဆွဲဖက်လိုက်ပြီး
နမ်းရှုပ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

ထိုအခါ သူမ သတိရသွားပြီး....

‘‘ဟယ်တော့... နွားနို့အိုး တင်ထားခဲ့တယ်၊ ခန်းကုန်ပြီ ထင်ပါရဲ့...
ဒုက္ခပါပဲ။။

လို့ ရေရွတ်ပြီး အထိတ်အလန့် ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။

ဦးမောင်မောင်ကျော်လည်း နောက်က အမြန်လိုက်သွားတယ်။

‘‘ဟဲ့... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ မောင်ကျော်... မင်း
ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ။။

အကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ရတဲ့ ဒေါ်ဝင်းမြိုင်ရဲ့အသံကြောင့်
နှစ်ယောက်လုံး တုန်လှုပ်သွားတယ်။

‘‘မီးဖိုပေါ်မှာလည်း နွားနို့အိုး ခန်းတော့မယ်၊ မင်းတို့ ငါ့တူမ မရှိချိန်မှာ
ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲ ဟင်။။

‘‘ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ် ဒေါ်ကြီး၊ နွားနို့အိုးကို သတိရလို့ပဲ
ပြေးထွက်လာမိတာပါရှင်... ကျန်တာ ဘာမှ မ... မလုပ်ရပါဘူး။[၇]

မိုးမိုးတစ်ယောက် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ပါးစပ်ထဲရှိရာတွေ
ပြောချလိုက်တယ်။

‘‘ဒီလိုပါ ဒေါ်လေးရဲ့... မိုးမိုးအခန်းမှာ မီးချောင်းကျွမ်းနေတယ်ဆိုလို့
ကျွန်တော်က လိုက်ကြည့်ပေးတာပါ။ မိုးမိုးက နို့ကျိုထားတာကို သတိရပြီး
ပြေးထွက်လာတော့.. ကျွန်တော်ပါ စိတ်ပူပြီး ပြေးလာတာပါ... ဒါပါပဲ၊
ဒေါ်လေးထင်သလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ခုလေးပဲ အပြင်က
ပြန်ရောက်တာပါ။[၈]

ဦးမောင်မောင်ကျော်ရဲ့ အလျှောက်ကောင်းမှုကြောင့် မာထန်နေတဲ့
ဒေါ်ဝင်းမြိုင်ရဲ့ မျက်နှာကြောတွေ ပြေသွားပြီး သူတို့ကို ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ
ထွက်သွားတယ်။

ဒီအခါမှ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်လည်း သက်ပြင်းချနိုင်တော့တယ်။

ဒေါ်ဝင်းမြိုင်တစ်ယောက် အပေါ်ထပ်လှေကားတက်ရင်း...

‘‘အင်း... သူတို့ပြောတာ ဖြစ်နိုင်ခြေလည်း ရှိသလို၊ မဖြစ်နိုင်ခြေလည်း
ရှိတယ်၊ ငါတူမ ပြန်လာရင်တော့ သတိပေးထားရမယ်။[၉]

* *

အပိုင်း (၄)

မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ဖုန်းကြိုဆက်မှုကြောင့် ဦးမောင်မောင်ကျော်ဟာ
ခြံဝထွက်ပြီး စောင့်ကြိုနေတယ်။

ဒါကို အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်က မြင်တဲ့ ဒေါ်ဝင်းမြိုင်က သူ့ကို

မြင်ပြင်းကတ်ဟန်နဲ့ မဲ့ရွဲ့လိုက်တယ်။

‘‘တီ... တီ... တီ... တီ...^{၇၇}

ကားဟွန်းသံနဲ့အတူ ခြံဝမှာ မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ကား ထိုးဆိုက်လိုက်တယ်။

ကားမှန်ချပြီး စံပယ်အောင်အောင်က ယောက်ျားကို အပြုံးနဲ့
နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

‘‘မိန်းမ... လွမ်းလိုက်ရတာ ကွာ... နှစ်ရက်လောက်ခွဲရတာ
နှစ်နှစ်လောက် ထင်မိတယ်၊ ကြည့်စမ်းပါဦး... ငါ့မိန်းမမျက်နှာလေး
ချောင်ကျသွားလိုက်တာ၊ အရမ်းပင်ပန်းခဲ့မှာပဲနော် မိန်းမ^{၇၇}

‘‘ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ကိုမောင်ရယ် အသံလေးတွေ
ကြားလိုက်ရတာ နဲ့ စံပယ်တော့ အမောကို ပြေသွားတာပဲ၊ ဒါ့ကြောင့် ယောက်ျားကို
ချစ်ရတာ ၊ အိမ်ထဲလည်း ဝင်ပါရစေဦးရှင်... ကားကို ပိတ်ပြီး ရပ်နေလိုက်တာ^{၇၇}

ဦးမောင်မောင်ကျော်က ကားရှေ့က ဖယ်ပေးလိုက်ပြီး ကားနောက်
ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးလိုက်ခဲ့တယ်။

အိမ်ရှင်မ ပြန်လာမှန်းသိတဲ့အတွက် မိုးမိုးက သံပရာရည်ခွက်ကို
အသင့်ကိုင်ပြီး စောင့်နေလိုက်တယ်။

ဒေါ်စံပယ်အောင်တို့လင်မယား အိမ်ထဲဝင်လာတော့
ဦးမောင်မောင်ကျော်က...

‘‘ပေး... ပေး... သံပရာခွက်ကို ငါ့ကိုပေး၊ နင် ကားပေါ်ကအထုပ်
သွားချလိုက်^{၇၇}

လို့ ဆိုပြီး ပြောလိုက်တယ်။

ဒေါ်စံပယ်အောင်က သံပရာရည်ကို သောက်ရင်း...

‘‘ပင်ပန်းလိုက်တာ ကိုမောင်ရယ်၊ ကားကို တစ်ယောက်တည်း
မောင်းရတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့၊ ကိုမောင်တို့ရော အိမ်မှာ အဆင်ပြေကြရဲ့လား၊ ဒါနဲ့...
ဒေါ်လေးရော ဟင်[?] [?]

လို့ မေးလိုက်စဉ်မှာပဲ...

‘‘ရှိပါတော်... တူမလေး မရှိခိုက်မှာ ဒေါ်လေးက အိမ်ကို သေချာကို
စောင့်ရှောက်ထားတာ အဆင်ပြေတာက ဟိုဘက်ကမ်းတောင် လွန်သေး[?] [?]

ဒေါ်ဝင်းမြိုင်ရဲ့စကားကြောင့် ဦးမောင်မောင်ကျော် မလုံမလဲ
ဖြစ်သွားမိတယ်။

ခရီးဆောင်အိတ်သယ်ပြီး ဝင်လာတဲ့ မိုးမိုးကိုမြင်တော့...

‘‘မိုးမိုးရေ... ထမင်းပြင်လိုက်တော့ပါလား... အစ်မ ဗိုက်ဆာနေပြီ[?] [?]

လို့ ဒေါ်စံပယ်အောင်အောင်က လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

‘‘ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ... ကျွန်မ ခုပဲ ပြင်လိုက်ပါ့မယ်[?] [?]

မိုးမိုးက ဆိုဖာပေါ် ထိုင်နေတဲ့ ဦးမောင်မောင်ကျော်တို့ကို
မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်တယ်။

သူမဘဝမှာ ဝဋ်ကြွေးအထုံပါလို့ပဲ ထင်ပါ့။

မယားရှိယောက်ျားကို ချစ်ခင်စုံမက်တာ။

မိန်းမတိုင်းက အူတိုတဲ့အမျိုးလို့ လူတွေက ဆိုကြတယ်။

သူမလည်း မိန်းမသားတစ်ယောက်ပဲ...

ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ကိုယ်အနားမှာပဲ ရှိစေချင်တယ်။

ကိုယ့်ကိုပဲ ဂရုစိုက်စေချင်တယ်။

ဒါဟာ သဘာဝပဲလေ။

ဦးမောင်က သူ့မိန်းမကို ဂရုစိုက်တာမြင်လေတိုင်း သူမရင်ထဲ မချင့်မရဲ ဖြစ်မိတာ အမှန်။

‘‘ဟဲ့ မိုးမိုး... ထမင်းပြင်ရင်း ဘာတွေငိုနေတာလဲ၊ ဟိုမှာ နင့်အစ်မ မိုက်ဆာနေပြီလေ။’’

ဒေါ်ဝင်းမြိုင်ရဲ့အသံကြောင့် သူမရဲ့အတွေးတွေ ရပ်သွားတယ်။

‘‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်ကြီး... ပြီးပါပြီ။’’

မိုးမိုးဟာ ချက်ပြုတ်ပြီးသား ဟင်းပန်းကန်တွေကို မိုက်ကရိုဝေ့ဖ်နဲ့ နွေးလိုက်တယ်။

အားလုံး ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဒေါ်စံပယ်အောင်အောင်တို့ သုံးယောက်သား ထမင်းလက်ဆုံ စားသောက်ကြတယ်။

ဒေါ်စံပယ်အောင်အောင်က ခင်ပွန်းသည်ရဲ့ ပန်းကန်ထဲ ဟင်းတွေခပ်ထည့်ပေးသလို ဦးမောင်မောင်ကျော်ကလည်း ပြန်လည်ထည့်ပေးတယ်။

ထမင်းစားသောက်ရင်း ဒေါ်စံပယ်အောင်အောင်က ခရီးအတွေ့အကြုံတွေ ပြောပြတယ်။

ဦးမောင်မောင်ကျော်က မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ နှုတ်ခမ်းမှာ ပေနေတဲ့ ထမင်းစေ့ကို လှမ်းဖယ်ပေးလိုက်တယ်။

မိုးမိုးက ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်မိတယ်။

ဒါကို အကဲခတ်နေတဲ့ ဒေါ်ဝင်းမြိုင်က မျက်လုံးတွေကို သတိထားမိသွားတယ်။

* *